

РЕШЕНИЕ

№ 10

гр. Смолян, 22.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ПЪРВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Любен Д. ХаджиИ.ов

при участието на секретаря Мара Ат. Кермедчиева
като разгледа докладваното от Любен Д. ХаджиИ.ов Търговско дело № 20215400900010 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 432, ал. 1 КЗ във вр. с чл. 86 ЗЗД.

Образувано е по искова молба на В.Георгиев от гр. Смолян, в която ищецът твърди, че на 07.07.19г. при пътуване по време на екскурзия, осъществена с автобус рег. № ****, собственост на Драма бус ЕООД-Смолян, управляван от В.Д., претърпял пътен инцидент преди гр. Доспат, Смолянска област.

Механизмът на произшествието бил следният: след една от почивките за тоалетна и отмора преди гр. Доспат, ищецът В.Г. се качил в автобуса последен; водачът на автобуса В.Д. не изчакал всички пътници да заемат местата си и да седнат, а потеглил преди ищецът В.Г. да заел мястото си; след като потеглил и докато В.Г. все още бил прав и не бил заел мястото си, водачът В.Д. предприел извънредно спиране; в резултат на това спиране В.Г. залитнал и паднал, в резултат на което счупил лявата си ръка.

Поради претърпяното счупване възникнал болезнен оток на ръката на ищеца, което наложило автобусът да спре в гр. Доспат, за да се потърси спешна медицинска помощ.

Ищецът В.Г. получил първа медицинска помощ във филиала на Центъра за спешна медицинска помощ в гр. Доспат, където му била

направена имобилизираща превръзка и приел обезболяващо лекарство, като бил съставен и фиш за преминал болен от 07.07.19г., м.ф. Д.

Преди пристигането на автобуса в гр. Смолян, ищецът се обадил на брат си, И.Г., който да го откара по спешност в МБАЛ Братан Шукеров АД – Смолян, за лечение. При постъпването в болницата било установено счупване на лява раменна кост и увреждане на нерв на лявата ръка, поради което претърпял първа операция на 10.07.19г.

Впоследствие ищецът В.Г. претърпял още три оперативни интервенции в УМБАЛ Софиямед – на 24.09.19г., 25.11.19г., 06.12.19г., за извършване на невропластика и премахване на белезите, установени със съответните епикризи.

В резултат на увреждането ищецът В.Г. бил трайно нетрудоспособен, поради което ползвал болничен отпуск за около 9 месеца и бил освидетелстван с експертно решение на ТЕЛК от 17.03.20г.

Ищецът твърди, че в резултат на увреждането претърпял значителни по степен и интензивност неимуществени вреди, болки и страдания, както и значителни имуществени вреди.

Полученото увреждане на лявата ръка се отразило трайно на психиката му, най-напред поради неспирните денонощни болки, изключителната ограниченост на движенията и принудителната поза, която трябвало да заема в легнало положение, а последното от своя страна смущавало съня му. Поради претърпените четири операции и продължителното възстановяване са обезверил и започнал да твърди, че никога няма да се възстанови напълно. Животът му се променил коренно – от жизнен, активен и със здрав дух млад човек, се превърнал в болен човек, който има нужда от рехабилитация и от помощта на близните си. През възстановителния период грижите за него били поети от близките му, тъй като не бил в състояние да се обслужва самостоятелно, получавал и специализирана помощ от рехабилитатор. Ищецът В.Г. не се бил възстановил напълно и до момента на предявяване на иска, ръката му била с отслабена мускулатура, трудно подвижна, продължавал да изпитва силни болки от увреждането, не можел да спи. Година и половина след полученото увреждане не можел да се обслужва самостоятелно и нормално, не можел да работи и да се издържа, животът му бил в значителна променен в неблагоприятна посока.

Освен понесените значителни болки и страдания, ищецът претърпял и сериозни имуществени вреди. Така при извършените операции ищецът заплатил общо 5 475,40лв. по подробно посочени в исковата молба фактури, както следва: 1 800лв. на 11.07.19г., 58.00лв. на 17.07.19г., 940лв. на 25.09.19г., 1 600лв. на 04.10.19г., 940лв. на 27.11.19г., 17.40лв. на 06.12.19г., 80лв. на 11.09.19г., 40лв. на 20.09.19г. Ищецът твърди и понесени имуществени вреди под формата на пропуснати ползи, представляващи разликата между брутното трудово възнаграждение, което ищецът би получил като работник-склададжия в Ариете Логистик ЕООД и полученото обезщетение от НОИ за временна нетрудоспособност в периода 07.07.19г. – 12.03.20г., в размер на 5 000лв.

Ищецът В.Г. твърди също, че причинителят на вредата В.Д., собственик и управител на Драма бус ЕООД притежавал валидна застраховка на автобуса Гражданска отговорност на автомобилистите към момента на събитието по полица № BG22/119000595374/25.02.19г. при ответника ЗК Лев инс АД.

Затова на 12.06.20г. с препоръчано писмо с обратна разписка предявил на последния уведомление по чл. 380, ал. 1 КЗ, за предявяване на претенция за обезщетение на понесените имуществени и неимуществени вреди.

С писмо от 08.07.20г. застрахователят-ответник Лев Инс АД изискал представянето на документи, отнасящи се до проведено и завършено наказателно производство по повод настъпилото ПТП, с което на практика отказал изплащането на претендираното обезщетение.

Моли съда да осъди ответника да му заплати: 1/ обезщетение за неимуществени вреди, болки и страдания от произшествието на 07.07.19г., претърпени телесни увреждания, а именно - закрито счупване на лява раменна кост в областта на средната трета, увреждане на съдово-нервния сноп, довело до трайно затрудняване на движенията на левия горен крайник – 60 000лв., ведно със законната лихва върху тази сума от 12.06.20г. до окончателното им плащане;

2 / обезщетение за имуществени вреди , представляващи разходи за медицински услуги, потребителски такси за преглед, медицински/санитарни консумативи, в размер на 5 745,40лв., ведно със законната лихва върху тази сума от 12.06.20г. до окончателното им плащане;

3/ обезщетение за имуществени вреди, представляващи пропуснати ползи от разликата между трудовото му възнаграждение, което поради увреждането не е могъл да получава и обезщетението за временна нетрудоспособност в периода 07.07.19г. до 12.03.20г. в размер на 5 000лв., ведно със законната лихва върху тази сума от 12.06.20г. до окончателното им изплащане. Претендира и направените по делото разноси.

Ответникът ЗК Лев Инс АД – София, представлявано от П.Д. и С.А., чрез адв. Ан., оспорва иска изцяло, като неоснователен и недоказан.

Поддържа възражение за недопустимост на иска, тъй като не бил надлежна процесуално-легитимирана страна по спора. Независимо че не оспорва наличието на сключен застрахователен договор по застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите, поддържа, че при наличие на застраховка на делинквента с предмет Злополука на пътниците в средствата за обществен транспорт по полица BG/08218000018308/29.08.18г., валидна до 29.08.19г. с Дженерали застраховане АД, следвало отговорността за настъпилите от произшествието вреди, да се обезпечи от този застраховател. Тъй като тази застраховка била задължителна за превозвачите, които извършвали обществен превоз на пътници и покривала рисковете от настъпване на смърт или трайна загуба на работоспособност на пътник при злополука, отговорността следвало да се реализира по нея, а не по общата застраховка Гражданска отговорност, по аргумент от чл. 474, ал. 1 КЗ.

По същество поддържа, че искът бил неоснователен и недоказан. Поначало исковата молба не съдържала достатъчно данни за механизма на произшествието – не били посочено времето на произшествието, местоположението на ищеца в автобуса, неговото действително състояние преди инцидента. Липсвал официален документ – констативен протокол за произшествието, съставен от органите на МВР, с посочени доказателства за настъпването му и настъпилите вредни последици, което правело исковите неоснователни. Това, че застрахователят изискал от ищеца допълнителни документи, свързани с произшествието, не означавало, че бил постановен изричен отказ за изплащане на обезщетение. Аргументът за наличие на специална застраховка на пътниците при извършване на обществен превоз на пътници се повтаря и като довод за неоснователност на иска.

Освен посоченото, ответникът прави и възражение за съпричиняване

на увреждането от пострадалия. Вместо да заеме мястото си в автобуса и да постави предпазен колан, ищецът проявил небрежност като не отчел възможността за внезапно спиране и риска от падане на пода на автобуса, по време на движение. Поради това според ответника, било налице съпричиняване на увреждането от пострадалия в размер на не по-малко от 75%.

Отделно поддържа и възражение за прекомерност както на претендираното обезщетение за неимуществени вреди от 60 000лв., така и на обезщетението за пропуснати ползи от 5 000лв., които били изключително завишени, като моли съда да ги намали с процента на съпричиняване.

Постъпило е и становище от привлечения като трето лице-помагач водач на автобуса и едноличен собственик на дружеството-превозвач В.Д.. Поддържа, че при осъществената от него екскурзия на работниците от Ариете Логистик ЕООД, редът в автобуса непрекъснато бил нарушаван от ищите. Те били шумни, екзалтирани, употребявали алкохол по време на пътуването, постоянно ставали от местата си по време на движение и танцували в пътеката между седалките, всячески не изпълнявали разпорежданията на водача на автобуса. Сред лицата с подобно поведение се откроявал именно ищецът, който бил във видимо нетрезво състояние, ставал, танцувал на пътеката между седалките и не спазвал разпорежданията на водача да заеме мястото си и да постави обезопасителен колан.

Поддържа, че изложеният от ищеца механизъм на произшествието в исковата молба, не отговарял на истината. Ищецът паднал и се контузил именно поради собственото си противоправно поведение, като нарушил задълженията си като пътник в обществения транспорт по чл. 134, т. 1 и т. 2 и по чл. 137, т. 1, пр. 2 ЗДвП и чл. 182, т. 1 и т. 2 и чл. 184, т. 1, пр. 2 от ППЗДвП, като не изпълнявал указанията на водача, не бил седнал по време на движение, бил прав в коридора между седалките, без да има необходимост от това.

Моментът на произшествието не бил както се твърдяло в исковата молба непосредствено при или след качване на ищеца в автобуса, а във време, в което задълженията му като пътник изисквали отдавна да е седнал на мястото си и с поставен обезопасителен колан.

Не отговаряло на истината твърдението на ищеца, че злополуката

станала преди пристигането на автобуса в гр. Доспат. Автобусът спрял за почивка в центъра на гр. Доспат и след това потеглил по маршрута си с качени в него всички пътници.

Инцидентът настъпил след изминаване на около 1 километър, около 5 минути след потегляне на превозното средство, като скоростта на автобуса предвид на особеностите на терена не надвишавала 20км./ч., през цялото време от потеглянето.

Тъй като инцидентът станал в непосредствена близост до водача, той го възприел лично и спрял автобуса. Променил маршрута на движение, за да бъде оказана медицинска помощ на пострадалия ищец, в лечебното заведение на гр. Доспат. В тази връзка на водача станало известно, че ищецът отказал обезболяващи от медицинския екип в това лечебно заведение именно поради употребата на алкохол, която водачът Д. възприел лично.

Поддържа също, че претендираните обезщетения били прекомерни, пострадалият работел като складов работник, полагащ физически труд сравнително скоро след инцидента, така и към предявяване на иска.

Ищецът е подал допълнителна искова молба в срок. В нея по възражението на недопустимост на иска поддържа, че при движение на пътник в обществен транспорт, същият имал право да търси обезщетение за имуществени и неимуществени вреди както по реда на прекия иск по чл. 432, ал. 1 КЗ, така и по сключената задължителна застраховка Злополука на пътниците в средствата за обществен транспорт по чл. 471 КЗ, като цитира практика на Апелативен съд - София.

Поддържа, че поведението на водача на автобуса било противоправно, в нарушение на чл. 132, т. 2 ЗДвП. Същият не осигурил условия за безопасно превозване на пътниците, тъй като при потегляне на автобуса не изчакал всички пътници да заемат местата си. Затова рязкото спиране на автобуса, докато ищецът още бил прав, в резултат на което същият загубил равновесие, паднал на земята и ударил лявата си ръка, било в нарушение на чл. 24 и чл. 132, т. 2 ЗДвП.

Правомерното поведение на водача било да спре автобуса и да предупреди пътниците да заемат местата си и да поставят обезопасителни колани, а при неизпълнение на разпорежданията му да ги сваля или откаже да ги превози, а освен това в случай на произшествие да уведоми съответната

компетентна служба на МВР по чл. 132, ал. 2, б. "а" ЗДвП. Тъй като това не било направено, ответникът не можел да вменява отговорността на пострадалото лице.

В допълнително становище третото лице В.Д. оспорва допълнителната искова молба. Никъде не било признавано обстоятелството, че водачът на автобуса осъществил рязко спиране. Напротив, след като се уверил, че пътниците били седнали и с поставени колани потеглил, след което нямал обективната възможност да следи дали пътниците спазвали задълженията си. След настъпване на инцидента превозил ищеца до лечебно заведение, с което изпълнил задълженията си по закон.

Ответникът ЗК Лев Инс АД – София е подал допълнителен отговор. В него ответникът поддържа доводите си, изложени в първоначалния отговор, като допълва, че липсвало нарушение на правилата на чл. 24 и чл. 132, т. 2 ЗДвП от водача на автобуса, т.е. противоправно поведение. Поддържа, че ищецът също можел да уведоми органите на МВР за произшествието, ако смятал, че поведението му било напълно съобразено със закона.

ФАКТИ ПО ДЕЛОТО :

Фактите по делото са изцяло спорни, с изключение единствено на понесеното от ищеца увреждане на здравето, както и наличието на застрахователно правоотношение по застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите между Драма бус ЕООД – Смолян и ответника Лев Инс АД – София, както и задължителна застраховка Злополука на пътниците обществен превоз с Дженерали застраховане АД.

Механизмът на произшествието, макар оспорван както от ищеца и ответника, така и от третото лице, може да бъде възстановен както от съвпадащите показания на свидетелите Р.К., Н.У. и В.Л., така и от заключението на повторната комплексна съдебно-автотехническа и съдебно-медицинска експертиза. Така свидетелите К. и У. са единодушни, че инцидентът станал на 07.07.19г., след 19ч. след почивка в центъра на гр. Доспат, когато автобусът потеглил веднага след като пострадалият ищец В.Г. се качил /последен от пътниците/ и преди да заеме мястото си в автобуса, което било откъм пътеката на предпоследните двойни седалки към задната част на автобуса. Всички останали пътници били седнали, а ищецът В.Г. бил последният който не бил седнал /св. Л./. Според свидетелите К. и У.,

автобусът изминал 50-100м. след потеглянето, след което рязко набил спирачки, при което ищецът В.Г., който вървял към мястото си политнал назад, завъртял се и паднал, като се опрал на лявата си ръка /св.У./.

Налице е противоречие между тези показания и изводът на експертизата относно това, дали е било налице т.нар. рязко спиране. Според експертизата, основана на разчитане на данните от тахографския лист /л.300-304/, от графиката на тахографския запис се виждало, че спирането на автобуса не следвало да се квалифицира като „рязко“. Наклонът на записа при спирането в този момент бил такъв, какъвто бил в повечето случаи на спиране, записани на тахографския лист. Не се наблюдавала вертикална линия на записа, а тъкмо напротив – линията била с отчетлив наклон. При внимателно проучване на записа в интервала 19:15-19:17 часа се виждало, че линията регистрираща спирането /след постигане на максимална скорост около 21км./ч. / имала същия наклон, както и линията, регистрирала ускоряването / от 0 до 21км.ч./, т.е. от потеглянето до спирането за период около 3 минути графиката на нарастване и намаляване на скоростта била симетрична, което означавало, че автобусът ускорявал и намалявал скоростта си с едно и също ускорение.

Поради липсата на данни за рязко спиране, пострадалият ищец В.Г. е имал на разположение 1-2минути да заеме мястото си, включително повече от един път /т.7 от заключението/ и да седне. По делото не е установена причината, поради която той не е сторил това.

В резултат на произшествието ищецът е претърпял многофрагментно счупване на лявата раменна кост в средната трета със затискане между фрагментите на левия лъчев нерв /т.1 и 2 от СМЕ/. За възстановяване на здравето му се наложили 4 хирургични интервенции с висока сложност – за наместване на фрагментите, невропластика на увредения лъчев нерв, третиране на белезите и др. Първата операция в МБАЛ Смолян е била за наместване на счупените фрагменти на лявата раменна кост, а последващите три в УМБАЛ Софиямед поради настъпилата по време на травмата пареза на левия лъчев нерв, в резултат на притискането му от счупените фрагменти /т.9 от СМЕ/.

Според т. 3 от СМЕ /л.298-299/, непосредствено след ПТП пострадалият В.Г. е изпитвал от умерени на моменти до значителни по сила и

интензитет болки и страдания, които постепенно в хода на оздравителния процес са затихвали до пълното им изчезване. След това те са били епизодични, при определени движения на крайника.

По отношение на възстановяването /т.4 от СМЕ, л. 299/ експертизата е дала заключение, че към момента на прегледа, 24.10.21г. /л.296/, движенията в левия горен крайник не били възстановени на 100%. Пострадалият Г. бил възстановен на повече от 80%, но все още движенията в лявата раменна става били ограничени на вдигане до 160 градуса. При захват силата на лявата ръка била значително по-слаба от дясната. Движенията в лявата гъривнена става били ограничени на лявата длан, която бил в състояние да вдига само до 30 градуса. Не бил в състояние да вдигне пръстите на лявата длан от хоризонталната плоскост нагоре. При продължаване на ЛФК и физиотерапията имало възможност за възстановяване на обема на движенията на 100% в лявата раменна, гъривнена става и пръстите на лявата ръка.

При прегледа на 24.10.21г. съдебният лекар д-р М.Б. установил следното: наличие на постоперативен белег по горната повърхност на лявото рамо със седефенобял цвят и дължина 12см., на който личали следи от налагани 12 шева, по външно-задната повърхност на лява предмишница от горната трета до лакътната става се установявало наличието на седефенобял постоперативен белег с дължина 15см., на който личали следи от налагани 16 шева; по предната вътрешна повърхност на лявата предмишница в средната трета се установявал постоперативен белег със седефенобял цвят и дължина 14см., на който личали следи от налагани 15 шева; по предната повърхност на лявата предмишница в средно-долната трета се установявал постоперативен белег със седефенобял цвят и дължина 8см., на който личали следи от налагани 10шева; по предната повърхност на лявата предмишница в горната и средната трета се установявал седефенобял постоперативен белег с дължина 12 см, на който личали следи от налагани 14 шева; по задната повърхност на лявата подбедрица в средната и долната трета, и по лявата глезенна става се установявали 3 седефенобели постоперативни белега с дължина от по 4см., на които личали следи от налагани 5 хирургически шева /следи от оперативно вземане на сухожилия за присаждане на ръката/. Тези множество белези косвено свидетелстват не само за броя, вида и сложността на понесените хирургически намеси, но и за степента на понесените във връзка с тях болки и страдания.

Информативни в тази връзка са и данните, съдържащи се в събраната по делото медицинска документация /л.283-295/, така и в показанията на св. М.Г. и И.Г., съответно майка и брат на ищеца. В съвпадащите си показания двамата свидетели установяват, че след първата операция в МБАЛ Братан Шукеров ищецът изпитвал силни болки, постоянно бил на болкоуспокояващи, не бил в състояние да се обслужва сам, помагал ми брат му, св.М.Г.. Тъй като не можел да вдигне ръка, да я завърти, да извършва никакво движение, се извършили втора и трета операция в Софиямед АД – София за присаждане на нерв. При тях ищецът В.Г. също изпитвал силни болки, зле понасял упойките, повръщал. Известно време след първата операция започнал физиотерапия /електрофореза и масаж/, придружена с инжекции за разреждане на кръвта, като при масажите, част от физиотерапията също изпитвал силни болки. След третата операция отново подновил физиотерапията, отново придружена с много болки. В резултат на инцидента се затворил, не споделял, макар движенията да се възстановили частично, можел да вдигне не повече от 5кг. с лявата ръка.

Макар да е налице възможна заинтересованост и пристрастност в показанията на тези свидетели, поради близкото им родство с ищеца, съдът приема показанията им за достоверни, поради съответствието им с медицинската документация и съдебно-медицинската експертиза.

Представените с исковата молба фактури за извършени разходи за медицински изделия и потребителски такси, не са оспорени и удостоверяват платени от ищеца 5 675,40лв.

По отношение на претенцията за пропуснати ползи.

Представените доказателства в тази насока са епикризите №№ 360/И.З 8228/18.07.19г. /л.28/, сочеща на издаден болничен лист №Е20197972837 за 42дни, от 07.07.19г. до 17.08.19г., болничните листове № Е20198495331/17.12.19г. за 18 дни от 16.12.19г. до 02.01.20г. /л. 32/, № Е 20199038562/04.02.20г. за 30 дни от 02.02.20г. до 02.03.20г., както и експертните решения на ТЕЛК № 0031 от 003/07.01.20г. /л.34/ и № 0651 от 047/17.03.20г. /л.35/, както и удостоверение № 20-00113697/13.03.20г. на НОИ, ТП-Смолян /л.43/, които удостоверяват ползван отпуск поради временна нетрудоспособност от 07.07.19г. до 02.03.20г., както и получено обезщетение от НОИ за месеците VII.2019г. – I.2020г. в размер общо

4 387,31лв.

Поради липсата на други данни, като база за получаваното от ищеца брутно трудово възнаграждение през месеца, в който е станала злополуката, VII.2019г., следва да се използва удостоверението на НОИ, според което изплатеното за м. 07.2019г. обезщетение е било в размер на 543,89лв., което в 80-тен % размер на обезщетението от брутното трудово възнаграждение за 15 работни дни /доколкото първите три дни се заплащат от работодателя/, сочи на брутно трудово възнаграждение за тези дни 679,86лв. / 80% от 679,86 = 543,89/, или среднодневно брутно трудово възнаграждение от 45,32лв. /679,86/15 / или за 23 работни дни на м. VII.2019г., брутното трудово възнаграждение на ищеца би възлизало на 1 042,46лв. /23x45,32/.

При допускането, че ищецът би получавал същото месечно брутно трудово възнаграждение в периода 07.07.19г.-02.03.20г., или за 8 месеца, той би получил 8 339,68лв., като в периода м. VII.2019г. – I.2020г. е получил обезщетение за временна нетрудоспособност от 4 387,31лв., или разликата е 3 952,37лв.

ПРАВНИ ИЗВОДИ :

Предявените искове са доказани, а разгледани по същество – частично основателни.

Възражението за недопустимост е основано на това, че ответникът ЗК Лев Инс АД – София не бил надлежна страна, тъй като освен общата застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите, делинквентът бил сключил и специалната застраховка Злополука на пътниците в средствата за обществен превоз при друг застраховател, който бил надлежна страна в случая.

Най-напред, произнасянето по въпроса коя е надлежната страна в материалноправното застрахователно правоотношение, е въпрос по същество, а не е процесуален въпрос по принадлежността на правото на иск /resp. на пасивната процесуална легитимация/. Затова съдът дължи отговор на този въпрос с решението по същество, а не с определение, с което се произнася по наличието или липсата на определени процесуални предпоставки.

На следващо място, двата вида застраховки - Гражданска отговорност и Злополука на пътниците в обществения транспорт, са задължителни според чл. 461, т. 1 и т. 2 от Кодекса за застраховането и не се отнасят помежду си

като обща към специална, както поддържа ответникът. Това е така, защото в случая императивно задължение е било както сключването на застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите по чл. 468 КЗ, така и сключването на застраховка Злополука на пътниците в средствата за обществен превоз по чл. 471 КЗ.

На последно място, застраховката злополука на пътниците в средствата за обществен превоз по застрахователната полица на л. 73, сключена с Дженерали Застраховане АД, покрива единствено рисковете смърт от злополука и трайна загуба на работоспособността до застрахователна сума за едно място 50 001лв., и не покрива допълнителни рискове като посочените в исковата молба – неимуществени вреди, имуществени вреди и пропуснати ползи от застрахователното събитие над този размер. Затова и в съгласие с диспозитивното начало, изцяло в правомощията на ищеца е да определи към кой застраховател и на какво основание да насочи претенцията си.

По делото безспорно се установи, че ищецът е сключил застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите по полица № BG/22/119000545374/25.02.19г. с ответника ЗД Лев Инс АД – София, със срок на покритие от 26.02.19г. до 25.02.20г. Видно от самата полица, реквизитът на полицата Злополука на местата е незадължителен, формулиран е като доброволна злополука на местата, затова непопълването му не може да доведе до нищожност на полицата, както твърди ответникът. Ищецът е отправил искане за заплащане на обезщетение до ответника в срока по чл. 380 КЗ и не е получил обезщетение, поради което исковите са процесуално допустими.

Механизмът на произшествието показва нарушения на правилата за движение и от двете страни, водачът на микробуса, В.Д., и ищецът, В.Г.. Така, след като не е потеглил преди всички пътници включително ищецът, да са заели местата си и да са поставили обезопасителни колани, водачът Д. е нарушил изискването на чл. 132, т. 2 ЗДвП преди потегляне и по време на движение да осигури всички условия за безопасното превозване на пътниците, и е поставил ищеца в повишен риск от падане и нараняване. Не се установи по делото точно в този момент да е имало неизпълнение на указания на водача, от страна на пътниците.

Едновременно с това, след като е останал на пътеката по време на движение неколkokратно по-дълго от обичайно необходимото за заемане на

мястото си, без да има видима причина за това, ищецът е допринесъл за настъпване на инцидента, като е нарушил забраната на чл. 137, т. 1 ЗДвП да не стои на опасно място /каквото е пътеката между седалките в този момент/, както и не е изпълнил задължението си по чл. 137а, ал. 1 ЗДвП по време на движение да е седнал на мястото си, с поставен обезопасителен колан.

При това положение, при последвалото плавно спиране, което не е било противоправно, е настъпил инцидентът, от който са претендираните вреди. Затова съдът приема възражението за съпричиняване за основателно. Съдебната практика, например решение № 175/01.04.22г. по в.т.д. № 775/21г. на Апелативен съд – Пловдив, приема две основни проявления на съпричиняването: 1/ допринасяне на пострадалия за възникване на произшествието като правнозначим факт, обуславящ прилагането на чл. 51, ал. 2 ЗЗД и 2/ приносът на пострадалия за настъпване на вредата спрямо него, да е в причинна връзка с настъпилото увреждане, който факт също води до прилагане на чл. 51, ал. 2 ЗЗД. Степента на съпричиняване се определя след съпоставка на тежестта на нарушението на делинквента и противоправното поведение на пострадалия.

Предвид на изложеното, съдът приема, че пострадалият ищец В.Г. е допринесъл за увреждането си в съотношение на 20 %, тъй като броят, тежестта и противоправността на нарушенията на задълженията му като пътник в средство за обществен транспорт, какъвто е микробусът, е несравнимо по-малък от отговорността на водача, който освен за поведението на пътниците, на които е следвало да дава задължителни указания по чл. 135 ЗДвП, е следвало да съобразява пътната обстановка, задължението са избягва рязко спиране по чл. 24 ЗДвП, освен за избягване на ПТП, което е спазил, но и с всичките си действия да гарантира безопасен превоз на пътниците по чл. 132 ЗДвП.

Относно иска за обезщетение на имуществени вреди. Ищецът е млад пълнолетен мъж, на 32г. към момента на увреждането. В резултат на счупването на раменната кост и увреждането на лъчевия нерв поради счупването е претърпял значителни болки и страдания, както и четири хирургически операции, в рамките на около 3-4 месеца. Отсъствал е от работа за около 9месеца, а след около 2 години и половина след увреждането, при прегледа на 24.10.21г., съдебният лекар д-р Б., приема, че е налице

възстановяване на около 80% на движенията на ръката, с отслабена сила на захвата на лявата ръка /способност да вдига не повече от 5-6кг./, лесна уморяемост и много на брой белези, вследствие на операциите, и способност да вдига вертикално ръката не повече от 160 градуса. Макар вещото лице да дава благоприятна прогноза за пълно възстановяване след рехабилитация и физиотерапия, съдът намира, че увреждането на лъчевия нерв би могло да отнеме повече време, което обективно засяга качеството на живот на ищеца. Тя влияе както на възможността му да изпълнява в пълен обем функциите си като работник в склад, които налагат постоянно използване на двете ръце, така и на дейностите по обслужване в ежедневието. Не могат да не се отчетат и промените в самочувствието и самооценката, които следват за ищеца вследствие на намалената мускулна сила на лявата му ръка и множеството белези по нея, за което свидетелстват затварянето в себе си и намаленото общуване с околните. Затова според съда, с оглед началата на справедливостта по чл. 52 ЗЗД и условията на живот в страната, претендираното обезщетение от 60 000лв., не е прекомерно. То следва да се намали до 48 000лв., съобразно с определения процент на съпричиняване, а в останалата част искът да се отхвърли, като неоснователен.

Същото се отнася и до исковите за имуществени вреди и пропуснати ползи, които следва да се уважат съответно до 4 380,32лв. и 3 161,90лв., а в останалата част да се отхвърлят

Върху уважените размери на исковите следва да се присъди законна лихва от 12.06.20г. до окончателното им плащане.

Съобразно с изхода на делото, съразмерно на уважената част от иска, ответникът следва да заплати на адв. Г.Босев адвокатско възнаграждение в размер на 8 603,73лв., и в полза на съда държавна такса от 2 221,64лв., както и 200лв. увеличен депозит за експертизи.

Ищецът следва да заплати на ответника разноски по делото, съразмерно на отхвърлената част от иска, от 213,30лв. адвокатско възнаграждение.

Предвид на изложеното и на посоченото основание, съдът

РЕШИ.

ОСЪЖДА ЗК Лев Инс АД – София, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление бул. Симеоновско шосе № 67а, представлявано заедно от Гълъбин Гълъбов и Павел Д., да заплати на основание чл. 432, ал. 1 КЗ във вр. с чл. 380 КЗ във вр. с чл. 86 ЗЗД на В. А. Г., ЕГН *****, постоянен адрес гр. Смолян, ул. Мико И.ов № 21, съдебен адресат гр. Пловдив, бул. Руски № 15, ет. 1, адв. Г.Б., следните суми, а именно:

1/ 48 000лв., обезщетение за неимуществени вреди, болки и страдания от телесни увреждания от претърпян инцидент на 07.07.2019г., закрито счупване на лява раменна кост в областта на средната трета, увреждане на съдово-нервния сноп, довело до трайно затрудняване на движенията на левия горен крайник, ведно със законната лихва върху тази сума от 12.06.20г. до окончателното им плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска над уважения размер от 48 000лв. до 60 000лв., като неоснователен и недоказан;

2/ 4 380,32лв., обезщетение за имуществени вреди, представляващи разходи за медицински услуги, потребителски такси за преглед, медицински и санитарни консумативи, ведно със законната лихва върху тази сума от 12.06.20г. до окончателното им плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска над уважения размер от 4 380,32лв. до 5 475,40 лв., като неоснователен и недоказан;

3/ 3 161,90лв., обезщетение за пропуснати ползи, представляващи разликата между brutното му трудово възнаграждение и полученото обезщетение за временна нетрудоспособност от общественото осигуряване в периода 07.07.19г. -12.03.20г., ведно със законната лихва върху тази сума от 12.06.20г. до окончателното им плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска над уважения размер от 3 161,90лв. до 5 000лв., като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА ЗК Лев Инс АД – София, ЕИК ***, да заплати на адв. Г.Б. от АК-Пловдив, адвокатско възнаграждение по чл. 38 ЗА, съразмерно на уважената част от иска от 8 603,73лв. и в полза на съдебната власт по сметка на ОС-Смолян държавна такса от 2 221,69лв. и 200лв. за депозит за експертиза.

ОСЪЖДА В. А. Г. да заплати на ЗК Лев Инс АД – София разноси по делото от 213,30лв., адвокатски хонорар, съразмерно на отхвърлената част от

иска.

Решението е постановено при участието на третото лице В. С. Драмалие

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд – Пловдив в двуседмичен срок от съобщението му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Смолян: _____